

Coffee and love are best
when they are hot

"Coffee and love are best when they are hot."

...กาแฟและความรักจะอร่อยที่สุดในขณะที่ยังร้อน

ฉันอ่านข้อความข้างแก้วกาแฟเย็นชืดที่ถูกกละเลียดจิบซ้าๆ พลาง
หม่นแก้วกระดาษสีดำไปมาอย่างเบือๆ เพราะไม่รู้จะทำอะไรดีกว่านี้
ตรงหน้านอกจากจะมีงานนมที่ว่างเปล่ากับแก้วกาแฟที่เบาโหวงถึงสามใบ
ยังมีหนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กเล่มบางๆ ที่อ่านจนจบไปแล้วถึงสองรอบ

แต่ที่นั่งฝั่งตรงข้ามของฉันก็ยังคงว่างเปล่า

ฉันไม่อยากทำตัวเป็นผู้หญิงช่างเข้ซึ่งอแงน่ำรำคาญ แต่ก็รู้สึกว่
ตัวเองใช้เวลารอเขามากเกินไปแล้ว จึงส่งข้อความหาเขาเป็น
ครั้งที่สามตั้งแต่นั่งคอยอยู่ตรงนี้เพื่อให้เขารู้ว่าฉันยังคงรออยู่

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่คนรักของฉันปล่อยให้ฉันนั่งคอยนานนับชั่วโมง
ฉันเคยบ่น อารมณ์เสีย หงุดหงิดใส่เขา และผลที่ได้ก็คือการถกเถียง
กันยกใหญ่ เขาโกรธที่ฉันไม่เข้าใจว่าเขาซ้าไม่ใช่เพราะเขามัวเื้อ้อเอาเวลา
ไปทำอย่างอื่น แต่เขากำลังง่วนอยู่กับธุรกิจที่เพิ่งจะเริ่มต้นเพื่ออนาคต
ของเราต่างหาก

‘มี คุณก็รู้ว่าคุณพ่อคุณแม่คุณคิดยังไงกับผม...กับเรื่องของเรา ถ้าผมยังไม่ทำอะไรเป็นชิ้นเป็นอันที่แสดงให้เห็นว่าผมสามารถดูแลคุณได้ พวกท่านก็จะไม่ยอมให้เราแต่งงานกันเสียที’

เขาว่าอย่างนั้น ซึ่งมันก็จริง วิชช์ไม่ใช่ผู้ชายที่มีสมบัติติดตัวมาตั้งแต่เกิด แม้จะไม่มีหนี้สินรุงรัง แต่ผู้ชายที่เรียนจบปริญญาตรีและทำงานมาได้สี่ห้าปีก็เชื่อว่าจะมีเงินเก็บมากมายนัก ยิ่งตอนนี้เขากำลังผ่อนบ้านที่ตั้งใจจะใช้เป็นเรือนหอของเราก็ยังต้องใช้เงินมากขึ้นไปอีก คุณพ่อคุณแม่จึงไม่ค่อยเห็นด้วยที่ฉันคบหากับเขา เพราะถ้าแต่งงานกัน ชีวิตความเป็นอยู่ของฉันจะต้องลำบากมากขึ้นโดยไม่ต้องสงสัย

แต่ฉันก็ต่อमतตลอดและยังคงคบหากับเขามาจนถึงวันนี้เพราะ ‘รัก’ เพียงคำเดียว

ฉันรู้จักวิชช์เป็นครั้งแรกเมื่อสามปีก่อนตอนที่ฉันเพิ่งเรียนจบและเข้าทำงานใหม่ ๆ วิชช์เป็นฝ่ายดูแลลูกค้าของเอเจนซีโฆษณาชื่อดังและดูแลแก็กเคาต์ของบริษัทฉันพอดี เราจึงได้พบกันบ่อยๆ...ยิ่งใกล้ชิดกันฉันก็ยิ่งรู้สึกว่าเขาเป็นผู้ชายที่น่าสนใจเพราะเขามีอะไรบางอย่างที่ไม่เหมือนคนอื่น ท่ามกลางสิ่งแวดล้อมที่ทันสมัย หรุหรุ และทำให้ผู้คนพุ่งเป้าได้ง่าย วิชช์กลับทำให้ฉันรู้สึกได้ถึงความอบอุ่น ความไม่ยึดติดกับวัตถุภายนอกที่แฝงอยู่ในตัวเขา ถึงแม้ว่าดูเผินๆ เขาจะเป็นหนุ่มนักโฆษณามาดเท่เหมือนคนอื่น ๆ ในวงการนี้ก็ตาม

สมัยที่จีบฉันใหม่ๆ วิชช์มีของขวัญเล็กๆ น้อยๆ มาให้ฉันเสมอ และมักจะเป็นอะไรที่เก๋ๆ น่าสนใจตามสไตล์ของหนุ่มเอเจนซี ของขวัญของเขามีความหมายและไม่เคยซ้ำ บางชิ้นก็เป็นของที่เขาคิดขึ้นเองและนำมาอวดฉันด้วยความภาคภูมิใจ...เราจดวันครบรอบต่างๆ ระหว่างเราเอาไว้เสมอ ไม่ว่าจะเป็นวันที่พบกันครั้งแรก วันที่รู้สึกว่าตัวเองตกหลุมรักอีกฝ่าย ครั้งแรกๆ ที่ไปเดทด้วยกัน วันที่เขาตัดสินใจลาจลาพักรัก วันที่

ฉันตอบตกลงเป็นแฟนเขา วันครบรอบของการคบกันหนึ่งเดือน สองเดือน หนึ่งปี... แม้กระทั่งการทะเลาะกันครั้งแรก และวันที่เขาขั้วฉันครั้งแรก ก็ยังมีบันทึกไว้

เขาจะรู้ตัวไหมนะว่าระยะหลังมานี้สมุดบันทึกของเราไม่เคยมีลายมือของเขาเลย มีแต่ลายมือของฉันที่เล่าถึงสิ่งที่เกิดขึ้นระหว่างเรา และสิ่งที่ฉันคิด... รวากับว่าความรักของเรามีแต่ 'ฉัน' และ 'เขา'... ไม่มีคำว่า 'เรา' หลงเหลืออยู่อีกแล้ว...ความรู้สึก 'รัก' ในช่วงแรกๆ ของเรา เป็นยังไงฉันยังนึกไม่ออกเลยด้วยซ้ำ ทั้งๆ ที่เพิ่งผ่านมายังไม่ทันจะครบสามปีเต็ม

ขณะที่ฉันกำลังจมอยู่กับความเศร้า เสียงบอกว่ามีข้อความเข้าของโทรศัพท์ก็ดังขึ้น

'ขอโทษนะมี แต่วันนี้ผมยุ่งมากจริงๆ คงไปหาคุณไม่ได้ แล้วผมจะโทรหาทีหลังนะ // วิชช์'

ข้อความของเขาทำให้ฉันแทบน้ำตาร่วงเฉาะๆ ถ้าไม่ติดที่กำลังนั่งอยู่ในที่สาธารณะ ครั้งที่ห้าแล้ว... นี่เป็นครั้งที่ห้าที่วิชช์เบี้ยวนัดฉัน ในช่วงสามเดือนที่ผ่านมา และทุกครั้งที่เขามหาฉันได้ก็ใช้ว่าจะดีนัก เพราะเขามักจะรับโทรศัพท์เรื่องงานตลอดเวลา หรือที่แย่กว่านั้นคือแบกเอาโน้ตบุ๊กมาทำงานด้วย ฉันเคยทนไม่ไหวและกรี๊ดเสียงถามทั้งน้ำตาว่าเขายังรักฉันอยู่หรือเปล่า หรือเราแค่คบกันไปวันๆ ตามความเคยชินเท่านั้น

คำตอบของเขาคือคำว่า 'รัก' ไม่เปลี่ยนแปลง แต่เป็นคำตอบที่สร้างความปวดใจจนทำให้คืนนั้นของฉันกลายเป็นคำคืนแห่งน้ำตา ไม่เคยนึกเลยว่า 'รัก' ที่ออกจากปากคนที่รักมากที่สุดจะสร้างความเจ็บซ้ำให้มากถึงเพียงนี้ ความรู้สึกที่สัมผัสได้จากเขาช่างเบาบางเหลือเกิน ไม่เหมือนช่วงแรกๆ ที่รักกัน ช่วงเวลานั้นฉันไม่เคยสงสัยในความรักของเขาเลย แม้แต่นิดเดียว

'โอเค แล้วคุยกันนะ // มี'

ฉันส่งข้อความกลับสั้นๆ สูดลมหายใจเข้าลึกๆ เพื่อสะกดกลิ่นความรู้สึกก่อนจะลุกขึ้นจากโต๊ะ พนักงานในร้านตรงเข้ามาเก็บจานและแก้วกาแฟของฉัน แต่เมื่อเห็นว่ากาแฟแก้วสุดท้ายยังเหลืออยู่ที่ส่งสายตาดูว่ายังจะดื่มต่ออีกหรือเปล่าซึ่งฉันก็สั่นหน้าปฏิเสธอย่างสุภาพ

กาแฟที่เย็นชืดให้รสชาติขมและขึ้นจนทรมาณล้น

ความรักที่ชืดชืดทำให้หัวใจเจ็บปวดทรมาณไม่แพ้กัน...

"เฮ้ย มี แบบนี้มันไม่ถูกแล้วนะ เล่นหยายหัว... เฮ้ย หายตัวไปเลยแบบนี้ แกแน่ใจหรือว่าวิรัชไม่ได้มีคนอื่น"

ฉันสั่นหน้าทันทีที่ได้ยินคำถามของแอม เพื่อนสนิทที่สุดที่ไม่รู้ว่าอะไรก็สามารถคุยกันได้ทุกเรื่อง

"ไม่มีหรอก ฉันมั่นใจ"

ที่ตอบได้อย่างเต็มปากเต็มคำเพราะฉันรู้จักวิรัชดีพอ... วิรัชไม่ใช่คนเจ้าชู้ทั้งๆ ที่ความจริงแล้วถ้าอยากทำก็สามารถทำได้สบายมาก และไม่ใช่ว่าไม่เคยมีสาวไหนมาบ้วนเปื้อนอยู่ใกล้ๆ หวังว่าจะสามารถดึงความสนใจของเขาได้ แต่วิรัชก็ไม่เคยทรยศฉัน เขากลับประกาศกับทางบ้านฉันตรงๆ ด้วยซ้ำว่าเขาจริงจังกับฉันและพร้อมจะมาสู่ขอฉันทันทีที่เขาพร้อม... ในตอนนั้นภาพอนาคตของเราชัดเจนเหลือเกิน แต่มาถึงวันนี้ฉันรู้สึกเหมือนกับว่าตัวเองอยู่ตัวคนเดียว และจะเป็นแบบนี้ต่อไปอีกนานแสนนาน

"แกแน่ใจได้ไง"

"ไม่รู้สิแอม...ฉันแค่รู้สึกว่าตัวเองรู้จักเขาดีพอ และฉันเชื่อใจเขา"

ท่าทีของฉันทำให้เพื่อนสนิทถอนหายใจยาว ทำท่าเหมือนจะพูดอะไรหลายอย่าง แต่สุดท้ายก็เลือกที่จะพูดเพียงประโยคสั้นๆ ที่ฉันอยากฟัง

"อ้าว โอเค แกเป็นคนี่รู้จักเขาดีทีสุดนี่นะ ถ้าแกเชื่อว่าไม่มีอะไร ก็คงไม่มีจริงๆ และเย็นนี้เขาก็จะพาแกไปกินข้าว ดูละครเวที แก่ตัว เรื่องคราวก่อนแล้วนี่ แบบนี้มันต้องสวยเป็นพิเศษกันหน่อยละ"

แอมพูดพลางช่วยฉันเลือกเสื้อผ้าที่จะใส่ไปเที่ยวและช่วยฉัน แต่งตัวอย่างสนุกสนาน ความรู้สึกของฉันจึงพลอยชุ่มชื้นไปด้วย...ที่ฉัน มีความสุขมากขนาดนี้ไม่ใช่แค่เพราะว่าวันนี้เราจะได้ใช้เวลาอยู่ด้วยกัน หลังจากที่ห่างหายไปนานแล้วเท่านั้น แต่เพราะวันนี้เป็นวันครบรอบ การคบเป็นแฟนกันเป็นปีที่สามของฉันกับวิรัช ซึ่งเราจะได้ใช้ช่วงเวลา พิเศษร่วมกัน และย้อนวันเวลาดีๆ เก่าๆ ที่ห่างหายไปนานแล้วของเรา กลับคืนมา

"เอาละ ไหนเย็นขึ้นให้ฉันดูซิ...สวยมากเลยแก สวยสุดๆ ถ้าอีตาวิรัช เห็นแคว้นนี้รับรองตกตะลึง หลงใหล พร่ำเพ้อ จนลืมการลืมงานลืม ลูกค้าชั่วคราว"

แอมจับฉันหันซ้ายหันขวาแล้วยิ้มหน้าบานด้วยความพึงพอใจที่ได้ ช่วยฉันแต่งองค์ทรงเครื่องจนสวยเนียบไม่มีที่ติ

"แกคิดอย่างนั้นจริงๆ เหรอ"

เพื่อนสนิทของฉันพยักหน้าอย่างหนักแน่น ทำให้ฉันใจชื้นขึ้นอีก เป็นกอง อีกแค่ไม่ถึงครึ่งชั่วโมงก็จะถึงเวลานัด... อยากู้จั่งว่าวิรัชจะทำหน้ายังงัยเมื่อได้เห็นฉันแต่งตัวสวยเต็มที่เพื่อเขา แค่นี้ก็ถึงแวว ระยิบระยับในดวงตาของเขาที่ทอดมองฉันด้วยความพึงพอใจทุกครั้งที่ได้เห็นฉันสวยเป็นพิเศษเพื่อเขา หัวใจก็พองฟู เบ่งบาน และเต็มไปด้วยความสุขเกินกว่าจะบรรยาย

"ทีนี้แกก็นั่งสวยรออีตาเจ้าชายวิรัชของแกมารับได้เลย" เพื่อนสนิท ของฉันพูดพลางช่วยจัดเก็บข้าวของต่างๆ ให้เข้าที่ เพื่อที่เวลาวิรัชมาถึง ทุกอย่างจะได้เรียบร้อย

"จริงด้วยสิ ฉันจะไปเตรียมเครื่องดื่มที่วิซซ์ชอบก่อนนะ"

"โอ้ยยยยยยยย อะไรจะน่ารักขนาดนี้จะเนีย แต่งตัวซะสวยสุดๆ
ยังไม่พอ ยังเอาอกเอาใจกันซ้ำ... แบบนี้ตาวิซซ์ไม่รักแกแล้วจะไปรักใคร"

"บ้าน่า แชวกันอยู่ได้"

ฉันหัวเราะเบาๆ กับคำแซวของเพื่อนด้วยความสุขที่ล้นปรี่... รู้สึก
เหมือนได้ย้อนเวลากลับไปครั้งแรกที่มีนัดกับวิซซ์เมื่อสามปีก่อน อยู่ดีๆ
ความตื่นเต้นในครั้งนั้นก็หวนกลับมาอีก

วันนี้จะต้องเป็นวันที่แสนพิเศษสุดสำหรับเราสองคน...

"เฮ้ วิซซ์โทรมาแล้วจ้า" แอมส่งโทรศัพท์ที่กำลังแผดเสียงร้องใส่
มือฉัน "ส่งล๊ายมาถึงแล้วมั้ง มาซะเร็วเชียว ทำทางจะตื่นเต้นที่ได้เจอ
แกจนอดใจรอแทบไม่ไหว งั้นแกรีบลงไปเลยละกัน เดี่ยวฉันช่วยเก็บห้อง
ให้เอง"

ฉันกดรับโทรศัพท์ด้วยอาการหัวใจเต้นตึกๆ อย่างที่ไม่เคยเป็น
มานานแล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระยะหลังๆ นี้ที่วิซซ์ห่างหายไป

"วิซซ์ มาถึงแล้วหรือ เร็วจัง นี่ดีนะที่วันนี้มีแต่งตัวเสร็จเร็ว..."

"มี"

"แบบนี้นะวิซซ์ มีกำลังลงไปเปิดประตูให้ วิซซ์จอดรถหน้าบ้าน
ได้เลยนะ"

"มี วิซซ์ขอโทษนะ"

น้ำเสียงเบาหวิวและจิตเจื่อนของวิซซ์ทำให้ฉันรับรู้ได้ทันทีว่าจะต้องมี
อะไรผิดปกติแน่ๆ และความผิดปกตินั้นน่าจะมีสาเหตุมาจาก...

"อะ...อะไรนะ วิซซ์อย่าบอกนะว่า..."

"ลูกค้าวิซซ์เพิ่งขอเลื่อนประชุมมาเป็นคำนี้ ไม่มีวันอื่นแล้วจริงๆ
เพราะเขากำลังจะบินไปอเมริกาเป็นเดือนๆ และวิซซ์รอไม่ได้...มีเข้าใจ
วิซซ์เถอะนะ เพราะงานนี้สำคัญกับวิซซ์มากจริงๆ"

"งาน!! งานอีกแล้วหรือวิซซ์!"

"โอ้ มี อย่าทำเสียงแบบนั้นสิ วิชช์รู้ว่าวิชช์ผิดที่ทำตามสัญญาไม่ได้ แต่เรื่องนี้สำคัญมากจริงๆ เข้าใจวิชช์หน่อยนะ"

ฉันทริตเสียงถามทั้งดวงตาร้อนผ่าวด้วยอารมณ์ที่พุ่งปรืด ความผิดหวังเจ็บปวดที่ทนเก็บกลืนเอาไว้ตลอดหลายเดือนที่ผ่านมาแล่นขึ้นมาประดังอยู่ที่ริมฝีปาก เช่นเดียวกับน้ำตาที่วิ่งขึ้นมารวมกันที่ดวงตาทั้งสองข้าง และพร้อมจะไหลออกมาได้ทุกเมื่อ

"ก็ครั้งแล้วรู้ใหม่ที่วิชช์พูดแบบนี้ และก็ครั้งแล้วที่มีพยายามเข้าใจ วิชช์ ให้อภัยวิชช์ ไม่เก็บสิ่งที่วิชช์ทำมาใส่ใจ แล้ววิชช์ละ วิชช์เคยถามตัวเองบ้างหรือเปล่าว่าเคยเข้าใจมีบ้างมั๊ย ก็ครั้งแล้วที่เรานัดกันและวิชช์ก็สัญญาเป็นมั่นเป็นเหมาะว่าจะมา แต่สุดท้ายวิชช์ก็มาไม่ได้"

"มี ที่ผมทำไปนี่ผมมีเหตุผลนะ คุณก็รู้ว่าผมไม่ได้ไปเกล่เกล่ที่ไหน ผมทำงาน...เพื่ออนาคตของเรา ทำไมคุณถึงไม่ยอมเข้าใจจริงๆ เสียที"

"ทำไมมีจะไม่เข้าใจซะวิชช์ มีทั้งเข้าใจและเห็นใจวิชช์มาตลอด เข้าใจมามากจนเกินพอแล้วด้วย" ฉันทริตอื่น และกลืนใจยื่นคำขาดกับเขา "...เออละวิชช์ มีขอถามคำสุดท้าย ตกลงว่าคืนนี้วิชช์จะไม่ไปดูละครกับมีจริงๆ ไช้ไหม"

เขาระบายลมหายใจยาว...เงยไปนาน ฉันทริตอื่นน้ำตาที่ไหลรินออกมาอย่างเงียบเชียบด้วยความอดทนและหวังว่าเขาจะเปลี่ยนใจ แต่คำตอบที่ได้รับคือน้ำเสียงแสดงความลำบากใจที่บอกว่า

"ผมขอโทษจริงๆ นะมี แต่เชื่อเถอะ ผมทำเพื่ออนาคตของเราจริงๆ นะ"

"โอเควิชช์ ฉันเชิญวิชช์ทำเพื่ออนาคตของวิชช์ต่อไปเถอะ เพราะปัจจุบันของมีกับวิชช์จบลงแล้ว อนาคตก็จะมี 'เรา' อีกเหมือนกันลาก่อน"

"มี...มีหมายความว่ายังไงนะ มี"

"จะหมายความว่ายังไง ก็หมายความว่าเราเลิกกันแล้วนะสิ แค่นี้ละ"

ฉันตัดสายทิ้งทั้งน้ำตาที่ไหลอาบพวงแก้มทั้งสองข้างไม่ขาดสาย เครื่องสำอางที่อุตสาห์บรรจงแต่งอย่างประณีตละลายและเติมหน้าไปหมด แต่ฉันไม่สนใจอีกต่อไป ร่างกายของฉันลั่นเทิ้มไปหมดเช่นเดียวกับหัวใจที่แตกสลาย... ไม่ใช่แค่นั้น ฉันยังรู้สึกว่าจะโอบบางอย่างที่แสนจะบอบบาง ทว่าเหนียวแน่นได้ขาดสะบั้นลง

...วันสำคัญของเราไม่มีอีกต่อไปแล้ว วิชช์จำมันไม่ได้ เพราะถ้ายังจำได้เขาคงไม่ทำแบบนี้

โทรศัพท์ของฉันส่งเสียงร้องขึ้นอีกครั้ง คราวนั้นนอกจากตัดสายทิ้งแล้วฉันยังตัดสติใจปิดเครื่องเสียเลย...ฉันไม่พร้อมที่จะได้ยินอะไรจากเขาอีกแล้ว พอคนที่กับคำแก้ตัว ฉันไม่อยากฟังอีกต่อไป

"มี..."

"โทษทีนะแอม" ฉันปาดน้ำตาทิ้ง แต่เช็ดอย่างไรก็ไม่ยอมหมดไปจากใบหน้าสักที "ทั้งๆ ที่แกอุตสาห์ตั้งใจแต่งให้ แต่ฉันกลับทำมันเลอะหมดเลย แต่... คงไม่เป็นไรหรอกนะ เพราะวันนี้ฉันจะไม่ออกไปไหนแล้ว ฮือ..."

แอมไม่พูดอะไรเลยนอกจากตรงเข้ามาลูบหลังฉันอย่างอ่อนโยน ถึงตอนนี้ฉันไม่รู้จะทำยังไงแล้วจริงๆ นอกจากหันไปกอดเพื่อนแล้ว ร้องไห้สะอึกสะอื้นราวกับโลกทั้งใบเพิ่งถล่มลงไปต่อหน้าต่อตา

"วิชช์ทำอย่างนี้กับฉันได้อย่างไร แก เขาทำได้ยังไง..."

ฉันคร่ำครวญแบบนี้ซ้ำๆ ทั้งน้ำตาที่ไหลปรือออกมาราวกับเขื่อนที่ทำนบพังทลาย

"ถ้าเขาทำเพื่องาน..."

"ทำไมละแอม ทำไมงานของเขาต้องมาอันดับหนึ่ง และฉันต้องเป็นที่โหล่ในชีวิตของเขาทุกที เราเป็นแฟนกันนะ ฉันก็อยากให้เขารักฉันและเอาใจใส่ฉันที่สุดบ้าง แต่กลายเป็นว่าฉันไม่เคยอยู่ในท็อปลิสต์ของเขาเลย งานของเขามาก่อนเสมอ ร่องมาก็ครอบครัว ญาติพี่น้องของเขา แล้วฉัน

ละแก ฉันที่เป็นแฟนอยู่ลำดับไหน มีความสำคัญสำหรับเขาบ้างไหม"

"เขารักแกนะมี รักมากๆ แกก็รู้"

ฉันเคยปลอบใจตัวเองด้วยคำพูดเดียวกับที่แอมเพิ่งพูดมาเสมอ แต่ถึงวันนี้ฉันกลับทนรับมันไม่ไหวอีกต่อไป

"ไม่หรอก เขาอาจจะพูดว่ารัก แต่คนรักกันไม่ทำกันแบบนี้ คนที่รักกันจริงคงไม่ทำร้ายคนที่ตัวเองรักให้เจ็บปวดซ้ำแล้วซ้ำเล่าแบบนี้ หรอกแก ก็ครั้งแล้วที่วิซซ์รู้ดีว่าฉันต้องร้องไห้เพราะเขา แต่เขาก็ยังปล่อยให้มันเกิดขึ้นซ้ำๆ พอกันที... ฉันจะไม่ทนอีกต่อไปแล้ว"

"ใจเย็นๆ ก่อนนะมี เดี่ยวพรุ่งนี้อีตาวิชซ์ก็สำนึกผิดและมาขอโทษ แกเองแหละ แกรักเขาไม่ใช่หรอ...อย่าลืมนะถ้ายังรักก็ต้องยังไหว"

"ไม่นะแอม ฉันพูดจริงๆ ความจริงฉันตั้งใจไว้แล้วว่านัดครั้งนี้เป็นปางเส้นสุดท้ายของเรา... ถ้าเขาไม่มาด้วยเหตุผลอะไรก็ตาม... ก็แปลว่าจบกัน" พูดถึงคำว่าจบ หัวใจก็เจ็บปวดเหมือนถูกกรีดเป็นริ้วๆ แต่ฉันก็ต้องทำเพื่อตัวของนั่นเอง "แกก็ได้ยิน ฉันบอกเลิกเขาไปแล้ว ตลอดมาถึงเราจะทะเลาะกันแค่วันนี้ก็ไม่เคยมีสักครั้งที่พูดคำว่าเลิก ครั้งนี้ฉันกับเขาคงจบกันจริงๆ แล้วละแก"

แอมนิ่งไป ฉันจึงพูดต่อ

"ฉันอาจจะเสียใจมาก แต่ฉันอยากจะหยุดแค่นี้จริงๆ หยุดเสียก่อนที่ฉันจะเกลียดเขา และระหว่างเราจะไม่เหลืออะไรให้กันอีกเลย แม้แต่ความทรงจำดีๆ"

คราวนี้คนฟังไม่เข้าหูให้ฉันคิดใหม่ แต่อาสาจะพาฉันไปนอนค้างกันที่คอนโดฯ ใหม่เอี่ยมที่เพิ่งซื้อไว้ที่หัวหิน เพื่อว่าได้เห็นทะเลแล้วฉันจะสบายใจขึ้น และไม่ต้องนอนจมหน้าตาอยู่คนเดียว

"ไม่เป็นไรหรอก แกเองก็กลับบ้านเถอะ ฉันอยู่ได้"

"จะบ้าหรอ ฉันกลับไปตอนนี้แกก็นอนร้องไห้อยู่คนเดียวสิ ไม่เอาหรอก... ฉันไม่อยากเห็นแกหอบเอาตาบวมตุ่ยๆ ไปทำงานให้อายคนอื่น

เขาทรอกนะ"

"แต่..."

"ไม่มีแต่ เก็บของแล้วเปลี่ยนชุดซะ ฉันให้เวลาสิบห้านาที ระหว่างนี้ฉันจะช่วยแก้เก็บห้องไปพลางๆ ก่อน แล้วจะขออนุญาตแม่แก้ให้ด้วยโอเค?"

"อ้าว แล้วแกไม่ต้องเตรียมของเหรอ"

"อ๊ย สำหรับฉันไม่ต้องห่วง ฉันเตรียมทุกอย่างพร้อมสรรพที่คอนโดฯ แล้วยะ ไปเร็วๆ อย่ามัวแต่พูดโน่นพูดนี่ เหลือแค่สิบสี่นาทีแล้ว" ว่าแล้วแอมก็รื้อหลังฉันให้เข้าไปในห้องน้ำ ส่วนตัวเองจัดแจงอะไรหลายๆ อย่าง และเมื่อฉันจัดการกับตัวเองเรียบร้อยแล้วและเดินลงมาที่ครัวพร้อมกระเป๋าเดินทางใบย่อมๆ เธอก็ถามขึ้นว่า

"ฉันเห็นว่ากาแฟเย็นแล้วเลยยกลงมา จะเอาอย่างไร จะดื่มต่อไหม"

"ไม่ละ ฉันไม่เอาแล้ว"

ฉันเทกาแฟเย็นชืดที่แสนจะไม่อร่อยทิ้งลงอ่างล้างจานแล้วล้างแก้วอย่างรวดเร็ว พอทันที...ในเมื่อหนัดดื่มไม่ไหวอีกต่อไปแล้วจะผินใจตัวเองไปทำไม...อย่างที่ใครต่อใครพากันบอก ถ้ารสชาติมันแย่มากนัก จัดการทิ้งไปเสียก็สิ้นเรื่อง

หลังจากหลบลี้หนีหายไปจากโลกใบนี้ตลอดช่วงสุดสัปดาห์ด้วยการใช้เวลาอยู่กับทะเลหัวหินและเพื่อนสนิท เย็นวันจันทร์ฉันก็ต้องแปลกใจเมื่อได้เห็นร่างสูงที่ 'เคย' คุ่นตามานั่งรออยู่ที่ลิโบบี้ของบริษัท ที่ใช้คำว่า 'เคย' เพราะฉันไม่ได้เห็นหน้าเขามาเกือบจะครบสองเดือนเต็มๆ แล้ว... แม้ใจหนึ่งจะยังรู้สึกอาลัยอารมณ์อยู่บ้าง แต่อีกด้านหนึ่งของหัวใจกลับรู้สึกชินชาเพราะเจ็บซ้ำๆ มาเนิ่นนาน หากแรงอารมณ์ที่กักเก็บมานานวันก็ผลักดันความรู้สึกอย่างหลังให้มีอำนาจเหนือกว่า และทำให้ฉันทำในสิ่งที่ไม่เคยทำมาก่อน นั่นก็คือมองเขาด้วยสายตาเย็นชา และพร้อม

จะเดินเลยผ่านไปเสมือนว่าเขาเป็นเพียงอากาศธาตุ

วูบหนึ่งฉันเห็นวิซซ์วิ่งไปด้วยความคาดไม่ถึง ซึ่งก็คงไม่แปลกเท่าไรเพราะแต่ไหนแต่ไรมาฉันไม่เคยมีท่าที่แบบนี้กับเขามาก่อน มีแต่ความน่ารักอ่อนหวานให้เกือบจะตลอดเวลา แต่วินาทีต่อมาเขาก็ตรงเข้ามาทักเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ฉันจึงรีบเดินออกไปยังลานจอดรถเพื่อหลบสายตาของผู้คนในบริษัทที่มองมาด้วยความสงสัยใคร่รู้

"มี..."

"อะไร" น้ำเสียงที่เปล่งออกมาเย็นชาและห่างเหินจนแม้แต่ตัวฉันเองยังตกใจ

"ทำไมถึงต้องปิดโทรศัพท์ด้วย ผมไปหาที่บ้านก็ไม่อยู่ คุณแม่ก็ไม่ยอมบอกว่าคุณไปไหน"

"แล้ววิซซ์คิดว่าเป็นเพราะอะไรล่ะ"

"โธ่ มี ยังโกรธอยู่อีกเหรอ...ผมบอกแล้วไงว่าเรื่องวันนั้นมันเป็นเหตุสุดวิสัย จะไม่ยอมยกโทษให้ผมเลยเหรอ"

คำตอบของฉันคือการปิดริมฝีปากเข้าหากันสนิท เซ็ดหน้าตรงคอแข็ง... อย่างที่บอกว่าหัวใจของฉันมันเจ็บและอ่อนล้าเกินกว่าจะไว้วางใจใครๆ อนุญาตอะไรอีกแล้ว

การนิ่งของฉันคงทำให้เขารู้สึกกดดันและอึดอัดเหมือนกัน จึงยื่นมือมาเพื่อจะคว้ามือฉันไปกุมไว้ แต่ก่อนที่สิ่งนั้นจะเกิดขึ้น ฉันก็ชักมือหลบโดยอัตโนมัติโดยทำที่เหมือนกำลังจะปิดผมที่ตกลงมาระหน้าผากพอดี

วิซซ์น่าจะสัมผัสได้ว่าฉันงใจเพราะเขาชะงักไปเล็กน้อย ก่อนที่จะบั่นน้ำเสียงสดชื่นและพูดต่อเสมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

"รู้ไหมว่าวันนั้นลูกค้ายอมเซ็นสัญญาแล้วนะ รายนี้รายใหญ่ด้วย ถ้ารายนี้ทำสัญญากับผม อีกไม่นานลูกค้ารายอื่นก็จะตามมา...ความฝันของเราใกล้จะเป็นจริงแล้วนะมี วันนั้นผมถึงได้มารับคุณไปฉลองด้วยกันไง"

"มันสายเกินไปแล้วละวิซซ์"

"มี... โธ่ เลิกโกรธผมเถอะนะ ที่ผมทำไปมันผิด ผมยอมรับ แต่ถึง
ยังไงมันก็ผ่านไปแล้วนะครับ เรามาเริ่มต้นกันใหม่ละ นะครับ"

"ไม่ละวิซซ์ อย่างที่บอก มีว่าที่ผ่านมามีเข้าใจและยอมลงให้วิซซ์
มามากเกินพอแล้ว ถึงตอนนี้มีควรจะหันมารักและเห็นใจตัวเองให้มากๆ
สักทีเพื่อตัวมีเองและคนอื่นๆ ที่รักมี วิซซ์ไม่รู้หรือกว่าทุกครั้งที่มีร้องให้
เพราะวิซซ์ มีทำให้คนรอบๆ ตัวมีเศร้าใจตามมีไปด้วยขนาดไหน มี
ไม่ยอมให้มันเป็นอย่างนั้นอีกแล้ว"

"มี..."

"ช่วงเวลาหลายเดือนที่ผ่านมาวิซซ์สอนให้ มีรู้ว่าการที่เรามีแฟน
แต่เขาไม่สามารถมาอยู่ข้างๆ เราได้ในเวลาที่เราต้องการเขามากที่สุดมัน
ทรมาณขนาดไหน ดังนั้นถ้ามีได้ชื่อว่ามีแฟน แต่แฟนของมีไม่เคย
แบ่งเวลาในชีวิตของเขาให้กับมีได้เลย มียอมอยู่คนเดียวและดูแลตัวเอง
ไปเรื่อยๆ ดีกว่า เพราะอย่างน้อยมีก็จะได้ไม่ทำร้ายตัวเองด้วยความ
คาดหวังในตัวเขาและพบกับความผิดหวังซ้ำแล้วซ้ำเล่าแบบที่ผ่านมา"

ฉันเดินเข้าไปในรถคันที่ที่พุดจบ ไม่อยากฟังคำตอบและรับรู้อะไร
ทั้งนั้น แต่วิซซ์ก็ยังตามมาคว่ำประตู่ไว้แน่นไม่ยอมให้ฉันปิด

"ฟังผมก่อนสิมี...ผมเสียใจกับที่ผ่านมามาจริงๆ นะ จากนั้นไปผมพร้อม
แล้วที่จะแก้ไขและชดเชยให้คุณทุกอย่าง...อย่าเพิ่งไปเลยนะมี"

"ไม่ต้องหรือวิซซ์ มีพอแล้ว" ฉันหันไปเผชิญหน้ากับเขา พุดกับ
เขาอย่างซัดถ้อยซัดคำที่สุด "ยอมรับเถอะว่าเรื่องของเรานั้นจบลงแล้ว
และถ้าวิซซ์ยังเห็นแกมีอยู่บ้าง ต่อไปนี้อย่ามาหา มีและอย่าโทรมาอีก"

ว่าแล้วฉันก็กระซอกประตู่ปิดโดยแรง กดปุ่มล็อก แล้วรีบออกรถ
โดยไม่เหลียวหลังกลับไปมองอีกเลย แต่ถึงกระนั้นน้ำตาที่ไม่รู้ว่ามาจาก
ไหนก็ยังไหลอาบแก้มไปตลอดทาง

But... no more cold coffee for me. Never again!

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)